

IZ ANALIZE SLOVENSKO JAVNO MNENJE 87

Najbolj berejo občinske časopise

Motite se, če mislite, da Slovenci najraje prebirajo Pavliho, Družino ali Mladino. Največkrat sežejo po občinskih glasilih in glasilih delovnih organizacij, potem je na vrsti Nedeljski dnevnik, pa pokrajinski časopisi in nato šele Delo. Najmanj berejo Pavliho.

Takšne so ugotovitve v okviru analize Slovensko javno mnenje 87, ki jo je pod vodstvom dr. Nika Toša pripravil Center za raziskovanje javnega mnenja in množičnih komunikacij na Fakulteti za sociologijo, politične vede in novinarstvo ljubljanske univerze. Po reprezentativnem vzorcu so junija letos anketirali 2033 polnoletnih občanov v SR Sloveniji. Rezultati raziskave so objavljeni v knjigi Slovensko javno mnenje 87; izdala jo je Delavska enotnost, stane pa 3.900 din.

● KMEČKI GLAS PRED KAJEM

Med drugimi vprašanji je bilo tudi: Ali berete časnike? Kako pogosto? Anketirancem so izbrali 28 časopisov, ki izhajajo v Sloveniji in odgovori so naslednji: občinska glasila in glasila delovnih organizacij redno bere 34,7% anketirancev, Nedeljski dnevnik 34,3%, pokrajinske časopise 21,2% in Delo 20,5% anketirancev. Potlej so na vrsti Jana, Večer, Ljubljanski dnevnik, Stop in Naša obramba, vsi drugi časopisi pa imajo med anketiranci manj kot po 10% bralcev: Ognjišče 9,5%, 7 D 7,8%, Avto magazin 5,9%, Zdravje 5%, Antena in Ob-

čan pa 4,5%. Telex 4%, Delavska enotnost 3,9%, Komunist 3,8%, TV 15 3,5%, Kaj 3,3%, Moj mikro 1,7%, Naši razgledi in Zabavnik po 1,6% ter Pavliha 1,5%.

Ceprav pravijo: »Lastna hvala se pod mizo val'a« le povejmo, da so se občinska glasila in glasila delovnih organizacij dobro odrezala še pri eni primerjavi. Če združimo odgovore pod rubrikama »redno bere« in »pogosto bere« in tako skušamo dobiti dobre informirane bralce, je vrstni red naslednji: Nedeljski dnevnik redno ali pa pogosto bere 47% anketirancev, občinska glasila in glasila delovnih organizacij 45,2%, Jana 32,3%, Delo 32,1%, pokrajinske časopise 28,3%, Stop 20,3%, Večer 19,9%, Ljubljanski dnevnik 19,5%, Našo obrambo 14,6%, Mladino 14,3%, Ognjišče 12,9%. Antena 12,8%. Našo ženo

12,7%, 7 D 12,4%, Avto magazin 10,4%, Kmečki glas 10,3%, Družino natanko 10 itd.

● RAČUNALNIŠTVO? NE, HVALAI!

Zanimivi so tudi odgovori v rubriki »nikoli ne bere«. Moj mikro nikoli ne vzame v roke 88,3% anketirancev, nato sledijo: Občan in TV 15 po 87,7%, Naši razgledi 87,1%, Komunist 79,1%, Zabavnik 76%, Družina 75,9%, Kmečki glas 75,3% itd. Le 28,5% anketirancev pa nikoli ne bere Nedeljskega dnevnika 31,4% ne Jane, 35,2% ne Dela, občinskih glasil in glasil delovnih organizacij pa nikoli ne bere 42,1% anketirancev.

Povsod po svetu ljudje najraje berejo lokalne časopise. Res pa je, da občinski časopisi v Ljubljani nimajo tako zvestih bralcev kot na podeželju. Vseeno pa v časih, ko zmanjka roto papirja, ne bi smeli kar takoj razmišljati o ukinitvi občinskih časopisov. Vse kaže, da bi bili bolj primerni za odstran kakšni drugi časopisi, predvsem takšni, ki pišejo o podobnih zadevah kot občinski časopisi, bralcev pa nimajo kaj dosti. A. T.

ALI BERETE ČASNIKE? KATERE OD NAŠTETIH BERETE IN KAKO POGOSTO?

Prvih deset:

	Redno bere	Pogosto bere	Včasih bere	Nikoli ne bere
Občinska glasila in glasila delovnih organizacij	34,7	10,5	12,6	42,1
Nedeljski dnevnik	34,3	12,7	24,4	28,5
Pokrajinski časopisi	21,2	7,1	13,2	58,5
Delo	20,5	11,6	32,8	35,2
Jana	16,5	15,8	36,3	31,4
Večer	14,6	5,3	14,5	65,7
Ljubljanski dnevnik	13,6	5,9	20,5	60,1
Stop	12,3	8,0	29,0	50,7
Naša obramba	10,4	4,2	19,3	66,1

ZGODI SE

Na cesti zaradi starega milijona

Komisija za vloge in pritožbe skupščine občine Ljubljana Bežigrad je na seji 13. novembra med drugim sklenila predlagati pristojnim organom, da proučijo možnost za obnovo sodnega postopka proti Rasimu Huskiču, ki živi s svojo družino na Cesti v Pečale 52. Še poprej pa si bo komisija prizadevala pridobiti mnenje hišnega sveta, kjer stanuje omenjena družina.

Komisiji je bil predložen del dokumentacije, iz katere je razvidno, da so si stanovalci hiše na Cesti v Pečale 52 že več let prizadevali, da bi jim popravili streho, ki je zaradi slabo opravljenih gradbenih del stalno zamakala. Končno se je Huskič odločil, da ne bo plačeval najemnine in s tem naj bi prisilil upravljalca hiše, da odpravi napako, ki je tudi njemu povzročala nemalo škode. Njegov postopek kajpada ni bil v skladu z zakonom. Povrh tega je še zamudil glavno obravnavo in sodišče je izdalo sodbo na podlagi izostanka: izgubil je stanovanjsko pravico. Pritožil se ni, ker je menil, da bo dovolj, če nemudoma poravnava zaostalo najemnino. Potem, ko je dobil sodno izvršbo, jo je plačal še enkrat, pa ni pomagalo. Sodba je postala pravno-močna. Samoupravna stanovanjska skupnost je morala upoštevati sodno odločbo in predlagati prisilno izselitev.

Prisilno izselitev so sicer odložili, do konca šolskega leta 1987/88, da ne bi prizadeli dveh Huskičevih šoloobveznih otrok. Vendar po mnenju komisije za vloge in pritožbe s tem problem ni rešen. Člani komisije so v razpravi poudarili, da nikakor ne smemo dovoljevati pravnega nerada in da ne kaže odobravati način, kako je nameraval Huskič sam poiskati svojo pravico. Vendar pa so člani komisije v razpravi menili, da bodo morali svojevrsten in pravno nedopusten protest vendarle obravnavati kot neke vrste olajševalno okoliščino. Slišali smo tudi vprašanje, zakaj se je sodišču tako mudilo izdati sodbo na podlagi izostanka, če je res, da je tožena stranka zamudila glavno

obravnavo samo za pet minut. In še nekaj ni bilo razumljivo članom komisije: Huskičev dolg je znašal vsega 11.980 dinarjev – torej nekaj več kot en stari milijon. Ali je prav, da ostane zaradi tega vsa družina na cesti? Eden od članov komisije je vprašal, ali si je sodišče sploh prizadevalo ugotoviti objektivno resnico, ki velja za enega od temeljev socialističnega pravo-sodja.

Prav zaradi teh nejasnosti se je na seji komisije izoblikoval predlog, naj bi poiskali možnost za obnovo sodnega postopka. Še prej pa bo komisija poiskala mnenja, stališča in dokumente, ki bi osvetlili primer še z druge strani. Zdaj je namreč tekla na seji komisije razprava samo na podlagi vloge, ki jo je naslovil na Samoupravno stanovanjsko skupnost zagovornik obsojenega Huskiča.

L. Š.

ŠE ENKRAT:

Ob rob praznovanja 7. septembra

Stane Koman nam je sporočil:

»Ceprav mi je nerodno zaradi storjene napake, se rad opravičim članom kulturne skupine Šotor (in vodstvu KS Urške Zatlje), ker sem v oktobrski številki Zbora občanov napisal, da dne 9. 9. 1987 niso nastopili v O. Š. Danile Kumar, kakor je bilo napisano na plakatu. Prireditve niso imeli v novi večnamenski dvorani z odrom, kamor sem šel pogledat potem, ko pred nobenim od treh možnih vhodov v šolo, ob napovedanem začetku (ob 19.30 uri), nisem videl nobenega človeka, imeli pa so jo na drugem kraju, v jedilnici šole, kakor so mi povedali v šoli.«

Predstavniki skupine Šotor Villi Mokorel pa je dodal: »Površen bralec bi utegnil dobiti vtis, da so člani skupine Šotor zlagali papir, namesto da bi zabavali krajane. Papir v prostorih krajevne skupnosti pa so zlagali čisto drugi ljudje, s katerimi skupina Šotor nima nobene zveze.«

PISMO BRALCA O DEŽURNIH TRGOVINAH

Oktobra kar tri, zdaj pa nobena

Ta mesec velja takšen razpored dežurnih trgovin v sobotah, s kakršnim prebivalci severnega dela Bežigrada nismo zadovoljni. Novembra v naši občini dežurajo Mercatorjeva trgovina na Vodovodni cesti, Emona na Vojkovi ter Mercatorjevi trgovini v Tomačevem in na Črnučah. Med obvoznico in Savo (krajevne skupnosti Urška Zatlje, 7. september, Stožice, Ježica in Savlje-Kleče), kjer živi več kot 10.000 ljudi, torej ni dežurne trgovine, čeprav je tam prodajal na pretek (Nama, Delikatosa in Mercator na Bratovski ploščadi, Mercator nad klancem Titove ceste ter Emona v Gogalovi ulici). Večini prebivalcev so zares pri roki. Če pa računamo zraven še preostale tri krajevne skupnosti ljubljanskega Posavja (Jože Štembal, Ivan Kavčič in Brinje) naštejemo kar 20.000 prebivalcev in že smo pri prvi veliki nelogičnosti sobotnih dežurstev: na področju med Tolstojevovo ulico, Allendejevo, Hošimihovo ulico, Savo in kamniško železnico je deset velikih trgovin in prejšnji mesec so bile kar tri dežurne (Emona v Hubadovi, Delikatosa na Hošimihovi in Nama pri Ruskem carju), ta mesec pa so v sobotah popoldne, od prve do zadnje, vse zaprte.

Tisti, ki določajo dežurne trgovine najbrž upoštevajo tudi število prebivalcev, gostoto naseljenosti, prometne zveze itd. Čudno pa je, da določijo dežurno trgovino v odročnem Tomačevem (za 1200 prebivalcev v ožjem zaledju), ne pa na primer v Savskem naselju (za 6000 prebivalcev). Kakorkoli obrachamo bi bilo bolje, da je dežurna trgovina na Posavju kot pa na Črnučah, nerazumljivo je tudi, da ni nobene dežurne trgovine ob vsej Titovi cesti od podvoza do Save.

Zaposlenim v trgovinah dežurstev seveda nihče ne zavida. Ko večini prebivalcev v soboto ni treba na delo morajo trgovke za pulte, medtem pa so direktorji trgovskih delovnih organizacij, politiki, novinarji in tisti, ki odločajo o delovnem času trgovin, že zdavnaj – od petka popoldne – v svojih vikendih. Trgovke pa so še slabše volje, če ni pravega prometa. Zato naj odgovorni določijo takšen razpored dežurnih trgovin v sobotah, da bodo čim bolj pri roki večjemu številu prebivalcev in bo tako tudi zaslužek boljši.

J. P.
Bratovševa ploščad

PRIPIS UREDNIŠTVA:

Za odgovor smo prosili mestni komite za preskrbo, trgovino in kmetijstvo, kjer pa vprašani bralca J. P. niso hoteli razumeti. V odgovoru so nam napisali točno število trgovin, ki dežurajo v sobotah, in ugotovili prav to, kar je napisal bralec J. P., da so bile avgusta, septembra in oktobra na Posavju dežurne tri trgovine, novembra in januarja pa nobena (decembra bodo vse trgovine odprte v sobotah do 19. ure).

Odgovorni odgovora torej niso dali. Pač pa jih je strašno motilo, da je J. P. podpisan le z začetnicama (ves naslov imamo v uredništvu), kar pa z neustreznim dežurstvom trgovin nima nobene povezave.

ODMEVI

O samopostrežnici malo drugače

Če ste se odločili za objavo članka »Babicam in staršem v premislek«, mislim, da je prav, da objavite tudi drugo plat izkušnje, ki je tudi gola realnost, pa naj bo še tako boleča. Moja opažanja bi se glasila takole:

Kraja po samopostrežnicah je, kot je ugotovil neki novinar, postala že del jugoslovanske folkloze. Čudi me samo, da se v primeru, ko prodajalka opazi stranko pri kraji, le-ta ne spusti v pogovor in take stranke ne opozori, kar bi bilo edino pravično.

Jaz, ki nimam otrok in tudi ne nobenih zlih namenov, prihajam iz omenjene trgovine opeharjena vedno, kadar si naberem kaj več stvari. To pa ugotavljam šele doma, kjer imam na enem koncu blago na drugem pa listek s cenami. Tiste prodajalke res samoiniciativno zaračunavajo tudi stvari, ki jih nisi kupil. Na račun takih babic, kot se jih opaža pri kraji? Vseh vendar ne gre metati v en koš! Verjamem, da pogumnejši hitro nadomestijo tisti manko pri nakupu tako, da naslednjic kaj ukradejo, če se le da s čimvišjo ceno. Tako se maščujejo prodajalki, ki jih je vrgla v en koš z goljufi in iz njih napravila goljufa. Kako bi sicer dobil nazaj, kar mu gre? To je primer, v katerem bi težko našli pravico za enega ali drugega. Najbrž gre za zakon: ti meni – jaz tebi! Ker pa nismo vsi taki, potegnemo krajši konec. In še to: zakaj se prodajalke tako rade »motijo« v svoj prid?

STOŽIČANKA

avtomerkur

tozd SERVIS BEŽIGRAD n. sub. o.
LJUBLJANA, Samova 14

Čestita delovnim ljudem
ob dnevu republike in jim želi
srečno vožnjo

61000 Ljubljana
Kališnikov trg 10
tel. 372-144, 372-246

orodjarna
in predelava
plastičnih mas,
embaliranje
kemičnih izdelkov